

...nem soro-

...tem tekin-
...írás.) F. b.

...ra : Schik
...adás jöve-
...következő
...derék kis
...elismeré-
...Örömmel
...s általa
...i Tihanyi
...i javára
...előadást
...ról.) Mat-
...s Antal
...dharman
...k évi 3.
...llkés« és
...ltuk elő
...valamint
...ág előtt.
...t tapso-
...k javára
...t midőn
...es Forgó
...részvét-
...kézhez
...k javára
...k jöve-
...sitással
...küldeni.
...je s hü
...a 1 frt.
...atva a

...s ada-
...csi.

...épület.
...sulat.

Kocsikázás. (Lásd a 133. lapon.)

XXIX. kötet, 9. szám.

Ára negyedévre 1 frt 40 kr.
Megjelen hetenkint egyszer, 16 oldalon.

1885. augusztus 30-án.

A SZERETET ÚTJA.

— Elbeszélés. —

(Folytatás.)

MÁSNAP nem sokkal jobban ment a dolog és azután sem. Palika nagyon rajta volt ugyan, hogy Teréznek kedvét töltsse, de ez nem volt könnyű dolog, mikor a kis királyné minduntalan holmi oktalan szeszélylyel állt elő. Ellenben Andor mindig valami jó mulatságot, kellemes játékot indítványozott, a mely a gyöngé, még beteges Palikát is szórakoztatta, fölvidította. A vége hát minduntalan az lett, hogy Teréz durczásan félre vonult, a két fiu pedig vigan járt-kelt, játszott, keveset törődve a kis királyné haragjával. Ebédnél és vacsoránál azonban akárhányszor szembetünő volt Teréz morgorva tekintete s Andor atyja, ki gyöngéd szeretettel ügyelt a leánykára, mihamar észrevette, hogy itt valami baj van. Nem telt bele sok idő, már azt is tudta Kartai, mi okozza Teréz szomorúságát.

Egy napon tehát Kartai magához hivta Andort és így szólt:

— Kedves fiam, úgy látom, hogy Teréz megint folyton kedvetlen és szomorú, nem éltek jó barátságban.

— Én nem tehetek róla, apácskám. Szívesen kötnék vele barátságot, de mikor ő olyan durczás és szeszélyes!

— Akármilyen, neked kell okosabbnak és türelmesebbnek lenned. Most, mióta Palika itt van, észre vettem, hogy Teréz különösen duzzog és ki is találtam, miért. Ő ezt a fiucskát a maga vendégének hitte, mert ő már régebben is jót tett vele. Azt hitte, játszótársat nyer benne, de

csalódott, mert ti ketten Palikával mindig külön játszotok. Ne tegyétek ezt, hanem mulassatok mind a hárman szépen együtt és ne feledjétek, hogy a fiuk mindig figyelemmel, előzékenységgel tartoznak a leányok iránt, neked pedig különösen kötelességed ez Teréz iránt, kit meg kell nyerned testvérednek.

Andor megígérte újra, hogy rajta lesz és meg is volt benne az őszinte jó szándék; csakhogy, mint eddig, most is mindjárt elrontotta a dolgot a kis királyné makacssága. Aztán Palika nem igen kapott rajta, hogy Terézzel hármásban játszogassanak, mert ő bizony hamar megunt Teréz szeszélyeskedését. Épenséggel nem olyan fiu volt Palika, minőnek a kis királyné képzelte, mikor azt hitte, hogy afféle csöndes, akarat nélküli kis beteg lesz, a kivel akarmit is lehet tenni. Mert Palika, kivált mióta itt a szabadban napról napra erősödött, olyan eleven, vidám kis ficzkó volt, mint annak a rendje. És természetesen jobban szerette az olyan játékokat, melyek fiuknak valók, de mi tagadás benne, jobban szerette Andort is, a ki mindig nyájas, vidám volt, úgy hogy ha csak ketten voltak együtt, mindig a legpompásabbban mult az idejük, míg ha Teréz is velök volt, mindjárt kész volt a pörölés, haragoskodás. Utoljára is rossz végének kellett lenni.

Egy napon megint mind a hárman együtt játszottak a kertben. Alig hogy hozzáfogtak, már vita támadt, mert Andor egy játékot indítványozott, Teréz pedig másikat. Palika el akarta igazítani a dolgot ilyképen:

— Először játszuk, a mit Andor ki-

ván, aztán majd rákerül a sor arra, a mit Teréz mondott.

— Nem bánom, legyen úgy, mondá Andor.

— Nem lesz úgy, szólta Teréz indulatosan. Én azt akarom, hogy elébb azt tegyék, a mit én mondtam.

— Akarod? pattant föl Andor. De ha én nem akarom, hát nem tesszük.

— Jól van, hát akkor nem játszom.

— Bánom is én. Jobb is lesz.

— Jobb? No hát majd meglátjuk. Ezentul semmiféle játékomat sem adom nektek, ne is jöjjetek soha hozzám, látni sem akarlak többé.

— No már annak én is örülök, ha nem látlak, felelé Andor hevesen.

Ez bizony nem valami jó testvéri beszéd volt s Palika szinte meghökkent, mikor hallotta. Teréz is elvörösödött mérgeben.

— Jó, hát nem is fogsz látni, azért sem, soha sem!

És hirtelen megfordulva elszaladt.

— Csak hadd menjen, legalább estig békességünk lesz, mondá Andor.

Teréz pedig, haraggal eltelve, gyorsan futott ki a kertből, egyenesen a kastély felé.

— Ha nem szeret látni, hát nem is fog, gondolá. Ugy elbuvok, hogy egész nap kereshetnek, mégsem találhatnak rám... nem jövök elő... majd megijednek, tudom, kutatni fognak mindenfelé s azt fogják hinni, hogy elvesztem.

Az a jó buvóhely, melyre gondolt, a kastély egyik szélső tornyocskájában volt s valóban kevesen ismerték még a házban élők közül is. Egyik szobából tit-

kos ajtó nyílt egy kicsike kamrába, melyet hajdan, mikor még veszedelmes, háborus idők jártak, arra használtak, hogy oda rejtették el a kincseket. Mindig csak a kastély ura s legfőljebb a gyermekei ismerték e titkos szobácska bejáratát. Teréznek egyszer az apja mutatta meg s a szemes kis leány jól emlékezett, hol van a falban az a rugó, melyet meg kell nyomni, hogy az ajtó zárja föl pattanjon.

Egyenesen oda futott s utjában csak a lépcsőn találkozott egyik eseléddel, a ki azonban semmi különösét sem látott a kis leány gyors futásában, mert az mindennapi dolog volt, hogy a kis királyné hanyatthomlok rohant ide-oda, ha valami eszébe jutott. A szélső szobában a fal zugában mihamar megtalálta a titkos rugót, megnyomta s a különben nem látható ajtó föltárult. Teréz belépett s az ajtót becsapta maga után.

— Igy ni! Ez pompás helyecske, itt senki sem fog háborgatni.

Szinte jó kedve támadt arra a gondolatra, milyen pompásan el van itt dugva, mennyire fogják majd keresni.

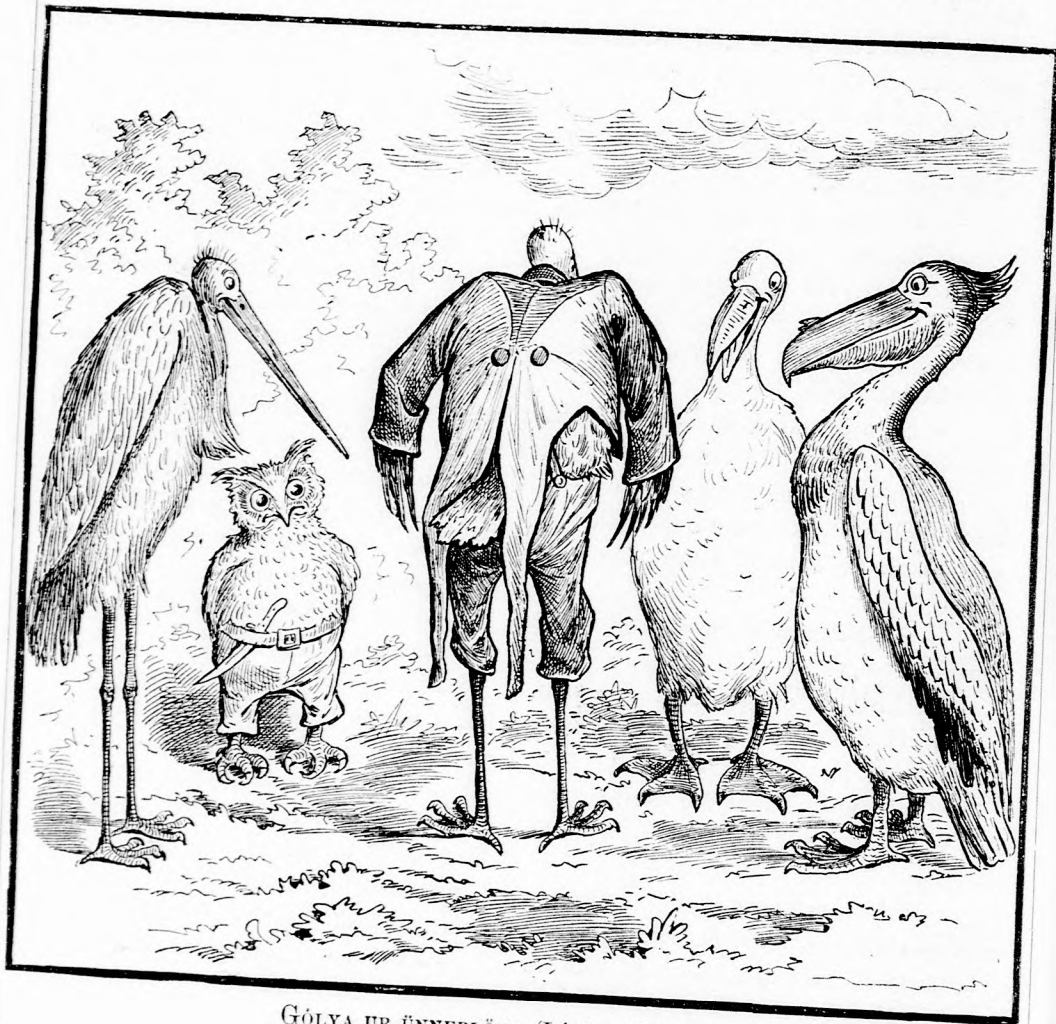
— Nem is fogok egyhamar kimenni, csak mikor jól belefáradtak a kutatásba. Nagyon mulatságos lesz, hogy keresni fognak mindenfelé, én pedig itt leszek egészen közel.

Az baj volt ugyan kissé, hogy ilykép nem fog ozsonnálni, de hát egyszer meg lehet ozsonna nélkül is. Aztán a zsebében úgy is volt mindig holmi kis csemege, szükségből az most elég lesz. Mivel pedig hosszabban akart a kamrácskában időzni, körülnézetgetett, mi van ott, mivel tölthetné el az időt.

Sokat nem talált, mert ott nem igen volt egyéb néhány üres vasládánál. Szerencsére az egyikben holmi ócska

könyvek voltak s Teréz ezek közt egy historiás könyvre talált

— Ez nagyon jó, ezzel elmulathatok.

GÓLYA UR ÜNNEPLÖJE. (Lásd a 133. lapon.)

Valami nagyon régi historia volt az, nem is értette Teréz a felét sem, mert nem olyan kis leányok számára volt az írva, hanem komoly tudósoknak. Hanem

itt-ott mégis csak akadt benne érdekesebb dolog is hajdani hősökrol s Teréz vagy két óra hosszáig olvasgatott a könyvben. Haragját, rossz kedvét már jórészt elfe-

őzt egy his-
mulathatok.

kesebb
z vagy
yben.
t elfe-

lejtette, hanem annál inkább kezdett unatkozni és ásitozni.

— Szeretném tudni, hány az óra? Itt már sötétedik.

(Vége következik.)

KOCSIKÁZÁS.

(Képpel a ezimlapon)

A HINTÓBA be van fogva,
Ülj be, Gizi, szaporán,
Ha jól hajtod a lovacskát,
Célhez érhetsz jó korán.

Elmegyünk a rózsafákhoz,
Végig a nagy fasoron,
Attól ne félj, hogy feldöntlek,
Birja jól a két karom.

És ha ép föl is borulnál,
Nagy bajod nem eshetik,
Csak azt éri nagy baj, a ki
Nagyon magasból esik.

Nekünk nem kell fényes hintó,
Tüzes, drága paripa,
Van jó kedvünk s ehhez elég
Ez a kicsiny talyiga.

GÓLYA UR ÜNNEPLŐJE.

(Képpel a 132. lapon.)

ELGONDOLKOZVA sétált Gólya ur, nagyban törte a fejét.

— Már hiába, ha nagy költség is, de meg kell lennie. Maholnap elutazunk s előbb bucsulátogatásokat kell tennem. Az ünneplő ruhám pedig kicsit kopott. Varratok ujat.

A szép új ruha elkészült s Gólya ur felpróbálta. Nagyon tetszett magának benne, de szeretne volna, ha mások is dicsérik. Összehívta tehát ismerőseit.

— Nézzétek, ugy-e szép az új ünneplő ruhám? De én magam nem láthatom, jól rám van-e szabva mindenütt? Mit gondoltok?

— Oh, biz' annak sok hibája van, felelt az egyik. A frakkod gallérja nagyon magas.

— Az ujja meg nagyon hosszú, szólt a másik.

— A dereka nagyon bő.

— A szárnya nagyon széles.

— A nadrág szára nagyon hosszú.

Mindegyiknek volt valami kifogása. Gólya ur kissé boszankodott, de mégis szerette, hogy megmondták.

— Megigazítatom, hogy tökéletes legyen és mindenki kedvére valónak találja.

Vissza is adta a szabójának és meghagyta, hogy itt szűkebb, ott kurtább legyen, a mint a kifogások szóltak.

Mikor újra elkészült az ünneplő, megint összehívta ismerőseit.

— No, most nézzétek meg. Most már aztán tökéletes, ugy-e?

De azok nagyot nevettek.

— Ugyan mit csináltál? Hiszen most igazi maskara.

Gólya ur hüledezett, aztán megnézte magát a viztükörben és látta, hogy biz' az igaz, a drága ünneplője most már egészen el van rontva.

— Pedig mindent azt tettem, a mit tanácsoltak! sóhajtá.

— Épen az a baj, szólt a tudós bagoly. Kedves barátom, ha valami dologban egy-egy igazi jó barátod tanácsát meghallgatod, az hasznodra válik; de ha uton-útfélen egyszerre tízféle tanácsot is meghallgatsz és mind követed, akkor bizonyosan elrontod a dolgodat.

A HÁROM MOGYORÓ.

— Népmese. —

(Vége.)

MÁBA akarnám én azt elmondani, milyen nagy volt otthon az öröm és csodálkozás, mikor Petike előmutatta a fényes aranyat és elbeszélte, miképen jutott hozzá. A kicsinyek ugy megbámulták az aranyat, mint valami eleven csodát, mert ők ilyen fényes pénzt még soha nem is láttak. Nem is hitték el, hogy azon ne lehetne akár egy királyi palotát is vásárolni.

— Ha palotát nem is, de vagy két hétre való kenyeret vehetünk rajta, mondá anyjok. Ez nagyon jó segítség, mondhatom. De én mégis félek, kedves Peti fiam.

— Mitől, édes anyám?

— Hát attól a kegyetlen kormányzótól. A mint elbeszélted a dolgot, ugy látom, hogy ez a gonosz ember megharagudott rád s most még boszusabb, mert a jó király nem engedte, hogy bántson. Egyszer majd kitölti rajtad a bosszuját.

— Oh dehogy! Van [is neki gondja ilyen magamforma szegény gyermekre. Egyéb dolga van neki és fogadni mernék, hogy már el is felejtette az egészet.

Ebben igaza is volt Petikének, nem is. A hatalmas kormányzónak sok más fontosabb dolga volt és a kis vadászka-landra soha sem is gondolt volna többé, ha Petike szerencsétlenségére rövid idő mulva újra nem találkoznak.

Petike megint messze kint járt az erdőben és száraz galyat gyűjtött. Már nagy csomót hordott össze és épen föl- rakta a talyigájára, mikor egy vadásztár-

saság ért oda, még pedig épen a kormányzó és néhány csatlósa. Alighogy megpillantotta Petikét, mérgesen rári- vált:

— Hát te semmirekellő mit mivelsz?

— Száraz galyat szedek, tűzrevaló- nak.

— Igen? És ki engedte? Hát nem tudod, hogy ez itt a király erdeje és nem a tied?

— Tudom, de nem is bántom én a király fáját, csak azt szedem össze, a mi a földön hever és különben elrohadna.

— Igazán? Minden tolvaj hamar ta- lál ürügyet. Es nini! hiszen te ugyanaz a ficzkó vagy, a ki multkor szembe mertél szállani magával a királylyal. No megállj, majd megtanítlak én emberségre! Legé- nyek, kötözzétek meg és vigyétek börtönbe.

Petike eleinte hinni sem tudta, hogy ez csakugyan megtörténhetnék. Hi- szen a mit ő tett, az eddig szabad volt, soha sem tiltotta senki, más szegény em- berek is tették, áldva a jó öreg királyt, ki ezt régtől fogva megengedte.

De akár hitte, akár nem, csakhamar meggyőződött, hogy a gonosz hatalmas ember nem tréfál. A csatlósok megragad- tak a fiut hogy megkötözzék.

— Kegyelem! könyörgött Petike. Nem teszem többet... oh, ne hurczolja- nak el! Otthon szegény özvegy anyám és kis testvéreim várnak... szükségök van reám! Oh, bocsássanak haza!

— Majd kapsz uj lakást, vakmerő ficzkó, Vigyétek!

Nem használt a könyörgés. Petike a tündér ajándékára gondolt s elő akarta

venni az egyik mogyorót, de már későn; kezei meg voltak kötözve s mire beesteledt, a szegény fiu már egy mély sötét börtönben ült. Magára nem gondolt, de kétségbeesett, mikor eszébe jutott, hogy szegény jó anyja és kis testvérei mint fog-nak aggódni, mint fogják hiába várni és mennyire rosszabb lesz a sorsuk. De aztán megint biztatta magát:

— Holnap bizonyosan szabadon bocsátanak... hiszen nem vagyok én bü-nös... ha bíró elé állítanak, az bizonyo-san haza bocsát. Csak szegény jó anyács-kám ne busulna nagyon!

Igy elgondolkozva végre elaludt. Másnap reggel várta, hogy majd kiveze-tik, de hiába várta. Egyik óra mult a má-sik után, végre este is lett, de nem tör-tént egyéb, mint hogy a börtönőr egy da-rab száraz kenyeret dobott be neki. És másnap, harmadnap is így folyt a dolog, a szegény kis rab egészen kétségbe esett.

— Oh, talán örökre itt akarnak tar-tani... itt kell nyomorultan elveszнем! Kedves jó tündérkirályné, azt mondtad, hogy csak nagy szükségben forduljak hoz-zád... most igazán nagy szükségben va-gyok, bocsásd meg, hogy segítségül hív-lak!

Elővette az egyik mogyorót és fel-törte.

A mint a mogyoró szét pattant, ra-gyogó világosság lett a börtönben. Pe-tike ugyancsak bámult, mikor látta, mi minden fért el abban a kis mogyoróban. Legelőször is maga a tündérkirályné ugrott ki belőle, aztán egymás után egész sereg tündérke mindenféle szerszámmal, azután négy szárnyas lovacska, aranyos

kocsit huzva. A tündérkirályné pedig így szólt:

— Hallottam panaszodat, jó fiu és nem hiába fordultál hozzám. Rajta, ked-ves hiveim, nyissatok utat e börtönből.

A kis tündérek aprócska csáká-nyokkal neki rontottak a falnak és alig egy-két pillanat alatt akkora rést törtek rajta, hogy egy ember is kényelmesen kifért.

— Most ülj e kocsiba, szólt a tün-dérkirályné. Haza vitetlek.

Petike engedelmeskedett s érezte hogy az aranyos kocsi, a mint kiért a résen, fölemelkedik, a levegőben röpködnek. Alig telt bele pár percz, már ott volt jól ismert házikójok előtt, még pedig a földön ülve. A tündérkocsi eltűnt alóla a szárnyas lo-vacsákkal együtt.

A börtönben pedig másnap csak hült helyét találták a kis rabnak, pedig nem látszott sehol nyoma annak, hogy mi-ként szökhetett meg.

— Ez már furfangos kópé volt, gon-dolá a börtönőr. De mit mond majd a kor-mányzó, ha megtudja? Van eszem, hogy nem jelentem neki... sok egyéb dolga közt majd elfelejti ő ezt a szegény ördö-göt... és ha később kérdezősködik, azt mondjuk neki, hogy a fiu meghalt, elte-mettük.

A kormányzó azonban nem kér-dezősködött, csakugyan fontosabb dolga volt neki, még pedig gonosz, álnok dolga. Nem kevesebbre gondolt, mint arra, hogy magát tegye meg királynak.

— Ehhez legelőször is az szükséges, hogy a király kis leánya meghaljon, de úgy, hogy mindenki azt higye, hogy hosz-

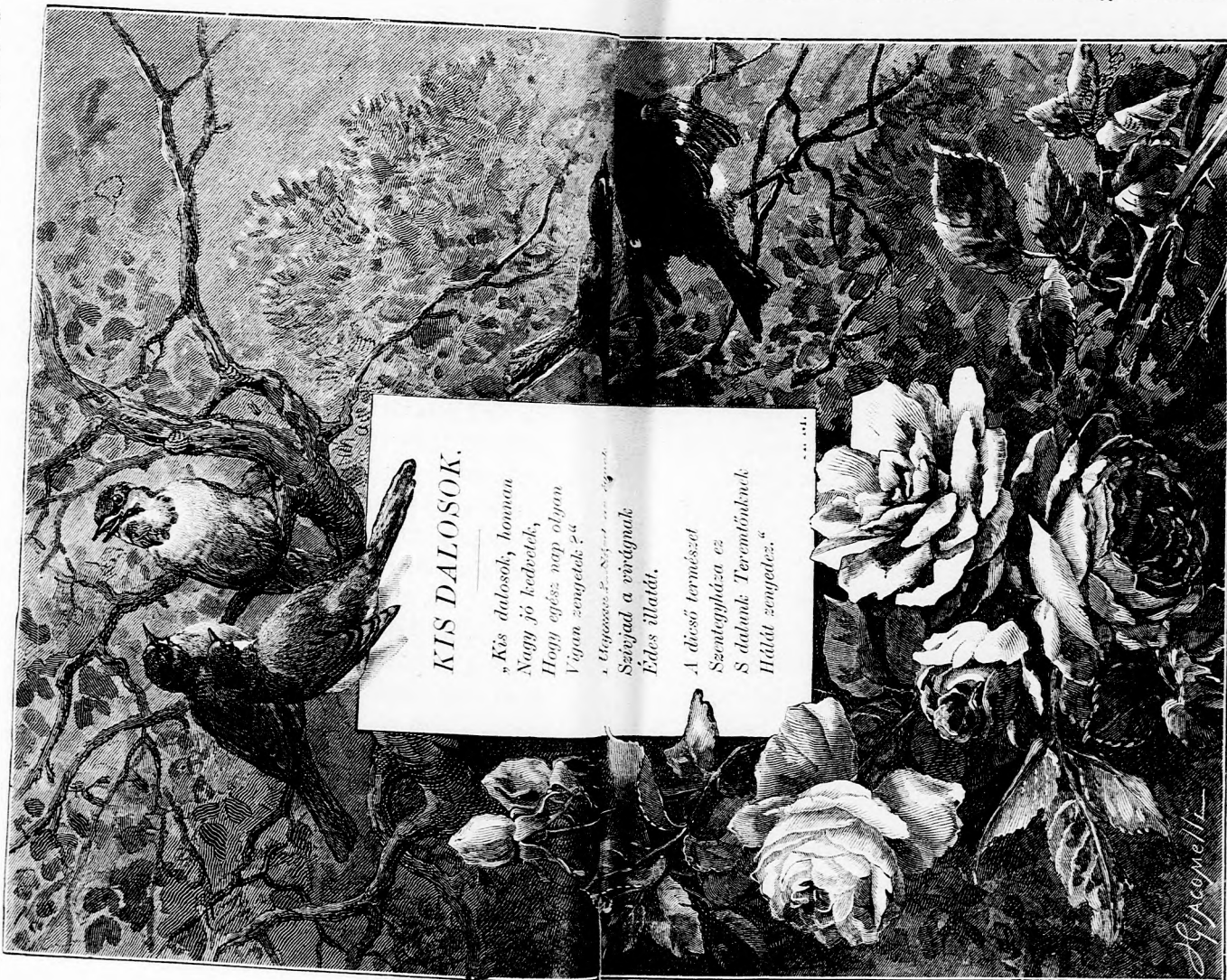
szu betegség ölte meg... a bubánat aztán hamar sirba viszi az öreg királyt s akkor én könnyű szerrel elfoglalom a trónust.

Mialatt a gonosz ilyen terveken törte a fejét, Petike nagy örömmel lépett be anyja házikójába. De nem volt ám öröme, mikor ott szétnézett! Szegény jó anyja, ki őt már elveszítettnek hitte, bánatában halálos beteg lett, a kis gyermekek az éhségtől félholtan nyöszörögtek s nem volt, a ki egy darabka kenyeret adhatott volna. Persze, annál nagyobb volt az örömük, mikor Petikét megpillantották, mert biztak benne, hogy talán tud segíteni.

Nem volt ez könnyű dolog, de Petike nem ijedt meg. Szerzett az éhező kicsinyeknek kenyeret, aztán arra gondolt, hogy beteg anyján segítsen. Csakhogy ez már aztán igazán nehéz volt. Igen, ha lett volna pénzök, hogy orvost hívassanak, gyógyszert vásároljanak! De erre gondolni sem lehetett. Petike fűhöz-fához fordult, jött is egyik-másik jó ember, próbálták ezt is, azt is, de nem használt, a beteg napról napra rosszabbul lett, már-már azt lehetett hinni, hogy meg nem éri a reggelt.

— Nincs más hátra, ismét a jó tündérr királynéhoz kell folyamodnom, gondolá Petike. Talán csak nem haragszik meg?

— Hiszen mi lehetne nagyobb veszedelem, mint ha jó anyámat veszteném el.

KIS DALOSOK.

"Kis dalosok, honnan
Nagy jó kedveltek,
Hogy egész nap olyon
Vigan zongáltak?"

"Egyszer, mikor a király
Sajjad a virágok
Édes illatát."

"A dicső természet
Szentegyháza ez
S dalunk Teremtőnknek
Illatát zongaloz."

dérr királyné, sok apró tündérr kével együtt s mindnyájan igen nyájasan köszöngettek Petikének. Ebből mindjárt látta, hogy

jesíteni fogom, még pedig örömmel, mert látom, hogy jó gyermek vagy. Rajta, kedves hveim, szedjétek gyógyerejű füveket és készítsétek szaporán orvosságot.

A tündérr kék szétrebbentek az erdőbe, de pár pillanat múlva megint egybe gyűltek s mindegyik hozott titkos erejű füvet. Aztán körbe álltak, kipréselték a fű nedvét s egy piczike üvegsébe fogták föl, ezt pedig odaadták királynéjoknak, ki így szólt Petikéhez:

— Fogd ezt az üvegsét s a benne levő orvosságból adj be három cseppet beteg anyádnak. A többit őrizd gondosan, hátha máskor is szükséged lesz rá.

Ezzel eltűnt.

Petike sietett haza s pillanatig sem késett, hogy a bűvös gyógyszerrel kísérletet tegyen. Amulhatott is a hatásán. A beteg, alig hogy az orvosságot lenyelte, egészen megkönnyülten lélezett föl, arcza kipirosodott, testébe visszatért az erő, csakhamar fölkelte az ágyból és oly egészséges volt, mint talán még soha sem.

Most már, hogy ezen a bajon túl voltak, így szólt az

nem haraguszna rá, a miért újra előhivta őket.

— Tudom kívánságodat, jó fiu s tel-

anya:

— Kedves fiam, azt hiszem, hogy innen jó lesz elköltöznünk. Az a gonosz em-

ber bizonyosan kerestetni fog téged, itt rád találának. Elvándorlunk valamely városkába, ott majd találunk munkát és megkeressük kenyerünket.

Ugy tettek és tervök jól sikerült. Egy kis városkában telepedtek le, találtak maguknak való munkát és mert szorgalmasak és becsületesek voltak, elégedetten éldegéltek.

Hanem ott a városkában sok embert láttak szomorkodni. Meg is tudták csakhamar, hogy miért, mert mindenki csak arról beszélt, milyen nagy szomorúság fenyegeti az országot, meg a jó öreg királyt: egyetlen leánykája, a kire a trónt hagyta volna, olyan nagy beteg, hogy már nem is remélhetni meggyógyulását. Minden nap új hír jött a fővárosból, de minden újabb hír csak rosszabbat jelentett.

Valóban úgy is volt, a királykisasszony már halálán feküdt s a jó öreg király éjjel-nappal busult, látszott, hogy tul nem éli egyetlen gyermeke halálát. Hetedhét országból összehívták a leghiresebb tudós orvosokat, megpróbálták mindent, de hiába, nem használt semmiféle orvosság. Persze, azt nem tudta senki, hogy a gonoszlelkű kormányzó, ki szinteg nagy gondoskodással maga vette át az orvosoktól a gyógyszereket, ezeket elsikkasztotta s lassan ölé mérget adogatott be a beteg királyleánynak. Az orvosok, mikor már minden tudományukból kifogytak, végre kijelentették, hogy nincs segítség, a királyleány meg fog halni. Ezért volt országszerte olyan nagy a szomorúság.

Petike, mikor ezeket a dolgokat hallotta, ilyenformát gondolt:

— Hátha az én titkos orvosságom segítene rajta? A jó tündérke bizonyosan nem fog megharagudni, ha másnak is jutatok belőle, kivált annak, a kinek halálán az egész ország busulna.

Elbucszott anyjától, de csak anynit mondott, hogy valami fontos dologban kell pár napra elvándorolnia. Szaporán ment, mendegélt és végre eljutott a fővárosba, a király palotájához.

Hanem itt aztán ugyancsak megakadt. A mint be akart lépni, egy marczona palotaőr nyakon csipte.

— Hát te szurtos kis koldus, mit keressz itt?

— Sürgős dolgom van a királylyal, be kell mennem.

— Igazán? Már pedig ide nem fogsz bemenni. Ilyen koldusgyerkőczök nem sértálgatnak a király palotájában.

— De én a királykisasszonyt akarom meggyógyítani!

Már erre nagyott nevetett az ör és mindenki, a ki csak ott közel volt és hallotta. Hogy ne nevettek volna? Ez a kopott, szurtos gyerkőcz akar segíteni ott, a hol a világ leghiresebb tudósai hiába próbálkoztak meg! Petike azért könyörgött, hogy ereszszék be, de az örök végre megunták.

— Most már lódulj odább, rivaltak rá durván. Mert ha még tovább alkalmatlankodol, bejutsz, de nem a palotába, hanem hüvös tömlőczbe.

Petike elszomorodva ballagott el s a mint meggondolta a dolgot, belátta, hogy annak az örnek igaza van. Már hogy is bocsáthatnának ilyen szegény ficzkót a királyleányhoz, hogy gyógyítsa?

— Pedig bizonyosan meggyógyulna a jó tündérke bűvös orvosságától, sóhajtá. De hát hogy jussak hozzá? Nincs más hátra, mint hogy segítségül hívjam a jó tündért. Még van egy mogyoróm. . . ez a legutolsó, az igaz, de szívesen feláldozom, hiszen mi anyácskámmal most már megélünk becsületes munkánk után.

Kiment a városból egy félreeső ligetbe s ott feltörte a mogyorót, mondván:

— Jó tündérke, ne haragudjál, hogy megint hivlak. . . nekem magamnak nincs ugyan bajom, de a jó király leánykája nagy veszedelemben van. Oh, találj módot, hogy bejussak hozzá és meggyógyíthassam.

A tündérkirályné nyájasan mosolygott.

— Jó szived sugta e kívánságot, teljesíteni fogom. Nézz oda ama bokrok mögé. Ott áll egy szép hintó s van benne olyan ruha, minőt komoly tudós orvosok szoktak viselni; van ott paróka, szemüveg, ezt mind öltsd fel, senki sem fog rád ismerni. A bakon van kocsis, inas, hajtass egyenesen a palotához s mondd, hogy fejeddel állsz jót a sikerért. A kabátod zsebében pedig egy írást fogsz találni, azt add oda az öreg királynak. Azt pedig ne engedd meg, hogy az orvosságot másvalaki adja be a betegnek, mint te magad. És most élj boldogul, a három mogyorót felhasználtad, többé nem látsz.

A tündér eltűnt, de Petike a bokor mögött csakugyan mindent úgy talált, a mint a tündér mondta. Átöltözött s rövid idő múlva ott volt megint a királyi palota kapuja előtt, roppant komoly, tu-

dós képpel ülve a kocsiban. Az örök most tisztelettel fogadták s mikor elmondta, hogy ő vállalkozik a beteg király kisaszony meggyógyítására, rögtön bevezették a királyhoz. Petike bátran elmondá, hogy nem bánja, üssék le a fejét, ha nem sikerül a gyógyítás.

A gonosz kormányzó, ki jelen volt, vállalt vonogatta s megvetőleg mondá:

— Nagyon fiatal doktornak látszol te, barátocskám.

— Mindegy, szólt busan az öreg király. Már ugy is lemondunk minden reményről, szegény leánykám már ugy is haldoklik. Hadd próbálkozzék meg, ártani már nem árthat.

— Meg fog gyógyulni, mondá Petike.

— Ha igazat mondanál, nem bánád meg. . . fiannak fogadlak s neked adom feleségül a leányomat és vele a királyságot.

A kormányzó titkon nevetett, de azután így szólt:

— Nos' hát hol az orvosság? Ide velem, majd én viszem a beteghez.

— Az nem lehet, felelé Petike határozottan. Én magam fogom az orvosságot beadni.

A kormányzó mérgesen pattogni kezdett, de a király közbe szólt:

— Hadd legyen minden úgy, a mint az orvos akarja. Fejét adta zálogul, tehát tegye azt, a mit ő lát jónak. Menjünk.

Bementek a beteghez. A szegény királyleányka már félholtan feküdt ott, alig birta a szemét fölnyitni. Petike elővette a bűvös orvosságot és három csöppet a kis beteg nyelvére öntött. Mindnyá-

jan lesték a hatást. Nem is kellett sokáig várniok. A királykisasszony orczája csakhamar kipirult, szemei fölélénkültek s pár perc múlva nagyot nyújtózva mondá:

— Jaj de meguntam már a fekvést! Fölkelek, nincs már nekem semmi bajom.

Föl is kelt és mindenkinek nagy bámulatára olyan fürgén járt-kelt, mintha soha sem lett volna semmi baja. Petike pedig ezalatt a kabátja zsebébe nyult s egy levelet adott a királynak, ki azt meglepetve és mindinkább növekvő haraggal olvasta. Mert abban a levélben meg volt írva a gonosz kormányzó ármánykodása, mikép adott be mindig mérget a királyleánynak. A méreggel teli üveg most is a jobboldali zsebében van.

Az öreg király eleinte nem tudta, higye-e ezt a szörnyü gonoszszágot. De ha igaz, ki kell deríteni. Így szölt tehát a gonoszhoz:

— Mi van abban az üvegcsében, melyet a jobboldali zsebedben hordasz?

A gonosz ember halálsápadt lett és reszketni kezdett. Azt mondogatta, hogy nincs nála semmiféle üvegcsé, de megtalálták a zsebében.

— Most már tudom, mért nem használt semmiféle orvosság szegény leánynak. Azzal ámitottál, hogy magad ügyelsz fel, magad adod be az orvosságot s e helyett mérget adtál be, koronámra vágytál. Vigyétek börtönbe a gonosztevőt, rettenetes ítéletet fogok tartani fölötte.

Az álnok embert épen abba a sötét börtönbe csukták, melyben Petike volt. De a gonoszt nem szabadította ki senki, ott fejezte be nyomorultan életét.

Petike pedig nem ment el többé a királyi palotából, sőt másnap már anyja és testvérei is ott voltak. Az öreg király beváltotta szavát, fiának fogadta Petikét s mikor nagyra nőtt, neki adta feleségül a királykisasszoyt, rájok hagyta a királyságot és azután boldogan éltek sokáig és talán még most is élénének, ha már meg nem haltak volna.

MI AZ UJSÁG?

(Képpel a 141. lapon.)

NAGYON jó volt az ozsonna,
És most figyelj, Juczikám,
Felolvasom, mi az ujság,
Nagyon sok történik ám.

Meg is van az itt mind írva,
Vig történet, szomorú,
Egyik helyen szent a béke,
Máshol dul a háboru.

Nem is hiszed talán, a mit
Össze vissza esacsogok?
Mert ez a lap francia s én
Franciaul nem tudok?

Mégis tudok ám valamit:
A szünidő már oda!
Az az ujság, hogy még pár nap
S kezdődik az iskola.

AZ ÁLLATOK ÍTÉLETE.

— Igaz történetke. —

EMILKE nem volt rossz fiucska, sőt egy csöppet sem lett volna rosszabb akármelyik efféle kis fiunál, ha szerencsétlenségre nincs az a rossz tulajdonsága, hogy szörnyü módon hiu és hival-

— Talán bizony szeretnéd? kérde apja.

— Oh, hogyné! Végy nekem ilyet, apácska.

Szép falusi kastélyban laktak, nagy kert közepén, gazdagok voltak s Emilke boldogan élt. Ez nagy szerencse, de ő nem érte be vele, hanem hivalkodott, gögösködött, mintha az ő érdeme volna mindaz.

És addig kért, míg meg is kapta. Még pedig nem is kellett nagyon sokáig kérnie. Kapott aranyos csákót, tarka kabátot, czifra övet, kardot, sarkantyut, mindent a mit csak kívánt. — Alig is várta,

Egy napon vásár volt a közeli városkában s Emilke is ott volt a szüleivel.

Vásároltak mindenfélét, aztán megnézték a komédiát, mely ott volt a piacz közepén egy nagy sátorban. Volt ott mindenféle, a mi mulattatta Emilket, mint például a hasbeszélő, ki nem nyitotta föl a száját, mégis hallatszott a beszéde, még pedig úgy, mintha majd a sátor egyik oldalán majd a másikon, majd a tetőn, majd a föld alatt beszélt volna valaki. Voltak ott tudós ku-

MI AZ UJSÁG? (Lásd a 140. lapon.)

tyák, majmok, de a mi Emilkének leginkább tetszik, az egy tarka, aranyos ruhás ember volt, a ki lóháton mutatta be, milyen ügyes a lovaglásban. Emilke legalább is valami generalisnak gondolta és felsóhajtott:

— Jaj ha nekem ilyen pompás ruhám volna, aztán így lovagolhatnék!

— No, egyelőre ez is jó lesz. Majd ha nagyobb leszek, lovam is lesz.

Elővezette a csacsit, megnyergelte és ráült.

— Most merre menjek? Talán a falun megyek végig, hadd lássanak az emberek és bámuljanak. Nem, először a kertben nyargalok körül, hogy beletanuljak, mikép kell magamat tartanom.

hogy felöltse. Ott hon egy szép nap délutánján végre felöltözött ebbe a pompás ruhába, föltette a csákót, derekára kötötte a kardot, de még az volt a nagy kérdés, hol vegyen lovat. Apjának volt ugyan lova elég, de ezek közül Emilke egyikre sem mert fölülni. Hanem volt neki jámbor csacsija, melyen már eddig is sokat nyargalózott.

— No, egyelőre ez is jó lesz. Majd

És megindult. Gőgösen fentartotta a fejét, mint valami diadalmas hadvezér; aztán hivalkodólag nézett jobb-balra, mintha még a madaraktól is azt kérdené:

— No, láttatok-e már külön vitéz?

Alig ment pár lépésnyire, egy fa mellett egy igen öreg embert pillantott meg, ki alamizsnát kért. Emilke úgy vélte, hogy ilyen büszke lovasnak illik megmutatni, milyen ur; zsebébe nyult tehát és nagy kegyesen dobott egy krajczárt a koldusnak.

— Alázatosan köszönöm, kapitány ur! felelé a koldus.

Ez már tetszett Emilkének. Kapitánynak nézik! Ez már derék. De az öreg még egyebet is tett. Egy fűszálacskát nyújtott Emilkének s így szólt:

— Meg akarom hálalni jóságát. Fogja ezt a fűszálacskát és töltsd a fülébe. Akkor csodát fog hallani: megérti, mit beszélnek az állatok. Az nagyon szép ám.

Emilke csodálkozva vette át a füvecskét, betömte a fülébe és még kérdészködni akart; de mikor az öreg felé fordult, ez már nem volt ott, eltűnt. Emilke nem sokat gondolt vele.

— Majd meglátjuk, igazat beszélt-e.

Tovább nyargalt, még begyesebben. Nem messze egy páva sétálgatott s megpillantván Emilkét, felkiáltott:

— Jaj milyen ostoba ficzkó ez! Olyan arcot vág, mint a legostobább liba.

Szemközt egy liba legelészett a fűben s megszólalt:

— Én meg azt találok, hogy éppen úgy kevélykedik, mint valami elbizakodott páva.

Emilke csodálkozva nézett szét.

— Mi ez? Csak nem rólam beszélnek így ezek a vakmerő madarak? Előre gyorsabban, te lusta csacsi!

Megsarkanytyuzta a csacsit és még hetykébben ment odább.

Egy fecske, mely éppen a feje fölött röpkedett, megszólalt:

— Nagy világot bejártam, de ilyen maskarát még nem láttam.

— Oh, én láttam, szólt a veréb. Ez majom.

— Csakugyan, tevé hozzá egy ott őgyelgő kutya. Mikor gazdámmal a vásáron jártam, láttam ilyet a komédiás bódéja előtt.

— Már akármicsoda, szólt egy czicza, de az bizonyos, hogy nevetséges figura.

Emilke majd kövé vált. Most már nem lehetett kétsége, hogy róla beszélnek. Boszuságában nagyon ütött ostorával a csacsira, hogy gyorsabban nyargaljon. A csacsi pedig szomorúan mondá:

— Hát nem elég, hogy hiu és hivalkodó, hanem még gonosz is!

Már ezt nem állhatta ki Emilke. Leugrott a csacsiról, a földre vetette magát és sirva fakadt. Aztán gyorsan ledobta az aranyos csákót, czipra kardot, tarka kabátot, csomóba kötötte, a csacsit pedig szeliden kantáron fogta és vezette haza.

— Jöjj csacsikám, nem bántlak többé, mondá.

Egyszerűen, szerényen ballagott be felé. De megint halotta az állatok beszédét, csakhogy most egészen mást.

— Milyen kedves fucská ez, mondá a czicza. Ez nem lehet az, a ki csak az imént erre ment.

— Oh dehogy, szólt a liba, hiszen ez olyan szerény, csöppet sem hivalkodó.

— Nem is tarkabarká, tevő hozzá a komondor.

— Ha mégis ez járt itt az imént, akkor tévedtünk, szólt a veréb. Hiszen ez jóra való fiúcskának látszik.

— Nemcsak látszik, hanem az is ám, szólt a csacsi. Én tudom, mert az én gazdám.

Ez megvigasztalta Emilkét, de félt, hogy megint hall olyan gonosz ítéletet is, mint azelőtt. Kivette hát a füléből a füvecskét és eldobta. Meg sem találta többet.

Sietett be szobájába és nem mondta el senkinek, mi történt vele. De e naptól fogva szerény és kedves fiú lett. Mert hátha megint olyan gonoszat mondana rá valamely madár vagy négy lábú állat? Ez nem történt és Emilke sokáig hiába tűnődött azon, mikép érthette ő meg akkor az állatok beszédét. Mert világosan hallotta, jól értette. Pedig sem azelőtt, sem azután soha sem esett ez meg sem rajta, sem másan.

Évek múlva, mikor már derék ifju lett, megtudta a titkot, mely bizony nem volt más, mint az, hogy atyja rendezte azt úgy, még pedig a komédiabeli hasbeszélő emberrel, a ki koldusnak öltözött, aztán észrevétlenül kísértte Emilkét és beszélt az állatok nevében. Emil nevetett és hálával gondolt rá, mert kigyógyult hibájából.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« XXIX. köt. 7-ik számában közölt betűrejtvény megfejtése:

o
ó r a
i r o d a
o r o s z l á n
á l l a t
s á r
n

Helyesen fejtették meg: Schmidl Ilona, Stankovics Eugénia és Szilárd, Pácsér József, Baditz Imrike, Székely Aladár, Tersztyánszky Imre, Magyary Kornél, Horváth Róza és Sándor, Krausz Aranka, Neuwelt Gyula, Kriszháber Sándor, Ferenczi Károly, Schwartz Berta és Józsi, Zágler Irén, Bauer nővérek, Polacsek Blanka és Friczi, Horváth Kálmán, Sziebert testvérek, Malonyai Tamás, Klein Béla, Illés Ilon és Irén, Agorasztó Melanie, Meiszter testvérek, Hegedűs Paula és Róza, gr. Szapáry Emike, Schlesinger Dezső, Wolf Julcsa, Spilenberg Mariska, Falcione Sarolta, Mattyasovszky Miklós, Novelly Hajnalka, Schön Miklós, Justh Matild, Löbl Simon, Szily Ádám, Kármán Elemér, Tahy Sarolta, Kiss Emma, Horbauer Péter, Böhm Margit, Schneider Etel és Imre, Fischbein Sándor, Krausz Emil, Pollák testvérek, Redlich Ella, Dézsán Péterke, Paulinyi Ida, Sztonkay Évike és Ilonka, Schlichter Jakab (mért francziáskodol, így irván alá nevedet: Jacques Schlichter? Ez még felnőttéknél is helytelen. Vagy talán nem akard magyarnak vallani magad? Ezt nem lehetem. F. b.) Staibl Andor, Kaufmann Artur és Gusztó, Kanitz Judit és Gizella, Hoffmann Jolán és Géza, Rausch Margit, Prikler Irma (vagy Irén, Imre? de nemcsak az aláírás olvashatatlan, hanem úgy látom, az egész kézírás idegen. Jövőre a »Büntetés« rovatba kerül. F. b.) Zinsenheim Janka és Zsiga, Mautner Aladár, Szász Piroska, Benke Nándor, Lichtschein Lujza, Fromm Erzsé, Gerencsér nővérek (ha multkor nevetek nem volt a megfejtők sorában, jele, hogy nem kaptam meg. F. b.), Harmos Lenke, Roth Eugénia, Rausch Elza és Irén, Kalavszky Mária, Uferbach Mariska, Kelemen Margit (hiányosan) Gaál Emma, Latzinger Elza, Rajner Ilona, Hoselitz Etelke, Goldmann testvérek, Klein Malvinka, (nevedet olvashatóan ird ki. F. b.) Szabady Emilia és Sári, Kaprinay Gizella, gr. Mikes János, Tóth Ilma, Melanie és Béla, Frankl Klotild és Rezső, Pávai Ágnes, Uffenheimer Dezső, Kohn Boreca és Janka, Bardach Óva (?), Szekerák Vilma és Anna,

Mészáros Erzsike, Wallerstein Margit és Laura, Gruber Antónia és Mariska, Jancsár Mariska, Schumacher Aranka és Dezső, Klein Sándor, Ernst Miklós, Gábel Aranka, Hetyei Pál, Szilágyi Benő, Mátrai Riza és Laci, Jacobovics Leó és Jenő, Nádas Ferencz, Zubor Márta, Kűzler Gizella, Clement Béla, Künstler Malvin, Kollarits Béla, Roth Gyula, Egressy Artur és Sándor, Strasser Katinka és Adél, Svachulay Márta és György.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Mészáros Erzsike. Bucsuleveled nekem csak félig volt szomorú. Mert ha egyrészt sajnálom is, hogy a kolostori intézet szigora nem engedi a lap járatását s így elvesztem egy kedves kis olvasómat, meghatott és nagyon jól esett az őszinte szeretet, mely soraidban a »Kis Lap« és Forgó bácsi iránt nyilvánul. Ez nekem legfőbb jutalmam. Hogy budapesti időzésed alkalmával nem láthattalak, kedves soraid után kétszeresen sajnálom. Nem fogom elfelejteni az ígéretedet, hogy az intézeti évek multával is emlékezni fogsz Forgó bácsira és »Kis Lap«-jára. Tehát nem is bucsuzunk, csak — a viszontlátásig! — Dominusz Ede. Hogy a szünet alatt is foglalkoztál hasznos tanulmányokkal és követted a tanár buzdító tanácsát, igen dicséretre méltó. Dolgozatod irányát is megdicsérhetem, mert az állatok oltalmazása nemes érzelemre mutat; a cikkek azonban még számos fogyatkozásban szenved s nem közölhető. Még többet kell tanulnod, aztán idővel majd talán jobb sikerrel tehetsz új kísérletet. — Bükszádról Vilma és Irma vezetéknevők aláírása nélkül küldtek be megfjéjtést. Ezért nincsenek is a megfjéjtők sorában. — Bauer Margit. Hogy versecskéd és feladványaid gyarlócskák, azt nem veszem rossz néven, mert efféléket szerkeszteni nem a ti kötelességetek. De kis leánynak és fiúnak is kötelessége tisztán, rendesen írni. A te leveled pedig tintafoltos, rendetlen s végére azt írtad, hogy nagyon sietsz. Ilyen mentegetőzéssel nem szabad élni. Anyi ideje mindenkinek van, hogy egy levelet gondosan megírjon. Azért jövőre, ha még ilyen poczás, hanyag levelet kapok, a »Büntetés« rovatába fogom sorozni. Remélem, nem kerül rá a sor. — Aradról szintén kaptam megfjéjtést, mely alá csak Béla és Jenő volt írva. Hát a vezetéknevetek? És mért használtak német jeligés levélpapírt, magyar fiu létekre?

Jótékonyág.

Tihanyi Miklós árvái javára: Reinitz Hugó 8 frt. (Ez egy a városligeti Schwartz

féle nyaralóban gyermekek által rendezett színi előadás jövedelme. Előadták »A két iskolakerülő« című vigjátékot, melyet Öszterreicher Rudolf irt. Közreműködtek benne Öszterreicher Rudolf és Hugó, Schreyer Jenő és Reinitz Hugó.) Hatsek Nándor 1 frt. 50 kr. Schmidt Ilonka 5. frt. 60. (Ez egy színi előadás jövedelme. Budapesten Löwy Emil, Baranyovszky Matild, Hans Irma, Schmidt Ilonka, Kanitz Gizella, Fried Matild, Emilia és Lujza adták elő jó sikerrel a »Kis Lap«-ban megjelent »A méregpohár« című vigjátékot.)

*

Halmi Ferencz árvái javára: Schik Mariska 17 frt. (Ez összeget a következő sorok kíséretében kaptam: »Kedves Forgó bácsi! Ismételten a legnagyobb örömmel adok kifejezést afölött, hogy kis műkedvelő társulatunk, a multkori szép sikertől felbuzdulva, folyó hó 20-án szavalattal összekötött zongorahangversenyt adott — még pedig ezuttal boldogult Halmi Ferencz színművésziünk árvái javára. Ez alkalommal 17 frt volt a tiszta jövedelem, mely összeget szives kézbeadás végett ide mellékelve küldöm. Megjegyzem egyszersmind, hogy e hangversenyben Matlaskovszky Gizella, Antal Mariska, Poszvék Olga, Poszvék Irén és én zongoráztunk s ugyancsak mi, valamint ifj. Poszvék Nándor és Antal László szavaltunk, s talán kérdéssel nélkül mondhatom, ismét sok szép virágbokré-tát s még több tapsot kaptunk. Mindnyájunk legfőbb üdvözlését küldve a kis árváknak, maradok Erdődön, 1885. augusztus 24-én kedves Forgó bácsi hü előfizetője Schik Mariska.) Oppenheimer Ilona 3 frt. (Ez is színielőadás jövedelme. Maros-Vásárhelytől Reich Teréz, Schwartz Matild, Eisler Teréz és Oppenheimer Ilona adtak elő a »Kis Lap«-ban megjelent »Tündér« című szindarabot.)

Ezen adakozások ki vannak mutatva a »Nemzet« című napilapban.

Az Ég áldása legyen a kegyes adakozókon!

Forgó bácsi.

Felelős szerkesztő: **Forgó bácsi**. Kiadó-hivatal: Budapest, Ferencziek-tere 3-ik sz., Athenaeum-épület. Budapest, 1885. Nyomtatja a kiadó-tulajdonos: **Athenaeum** irodalmi és nyomdai részv. társulat.